

СТИВЪН КИНГ
СМЪРТТА НА ДЖАК
ХАМИЛТЪН

Превод от английски: Мартин Загорчев, 2002

chitanka.info

От самото начало искам да ви кажа едно нещо: с изключение на Мелвин Първис от ФБР нямаше човек на земята, който да не харесва моя приятел Джони Дилинджър. Първис беше дясната ръка на Дж. Едгар Хувър и мразеше Джони до дъното на душата си. Всеки друг... е, Джони умееше да се харесва на хората, това е. А също и да ги разсмива. Накрая Господ ще сложи всичко в ред, обичаше да казва. Как да не харесаш човек с такава философия?

На никого не му се иска такъв човек да умира. Ще се изненадате колко хора все още твърдят, че на 22 юли 1934 година пред театър „Байограф“ в Чикаго федералните са убили не Джони, а някого друго. Все пак именно Мелвин Първис ръководеше преследването на Джони, а освен злобар Първис беше и глупак (от хората, дето не се сещат да отворят прозореца, преди да се изпикаят през него). Нищо хубаво не мога да кажа за него. Гнусен педал, как го мразех! Как го мразехме всички! Измъкнахме се на Първис и копоите му след престрелката в Литъл Боимиа, Уисконсин — всичките! Най-голямото чудо през онази година бе това, че педалът остана в Бюрото. Веднъж Джони каза: „Джей Едгар явно не може да намери жена, която да му духа добре.“ Как се смяхме само! Вярно, Първис най-накрая уби Джони, но след като му устрои засада при „Байограф“ и го застреля в гръб. Той падна в помията и котешките говна и каза: „Как стана това?“ После издъхна.

Все още на някои хора не им се вярва. Джони бил красавец, така разправят, приличал на филмова звезда. Оня, когото убиха ченгетата пред „Байограф“, бил дебел, целият в сланини. Джони едва бе навършил трийсет и една, а нещастникът, застрелян от ченгетата, изглеждал поне на четирийсет! Освен това (при тези думи всеки започва да шепне) всички знаят, че парчето на Джони Дилинджър беше цял лакът. Онзи пич, когото Първис издебна пред „Байограф“, не можел да се похвали с повече от стандартните петнайсет сантиметра. А и онзи белег на горната устна. На снимките от моргата (като онази, в която някакъв тъпак държал главата на стария ми приятел със сериозна физиономия, сякаш иска да каже, че „бандитите вече не вървят“) се вижда ясно като бял ден. Белегът разделя мустаците на Джони на две. Всеки знае, че Джони никога не е имал подобен белег, разправят хората; погледнете коя да е друга снимка. Бог ми е свидетел, че има доста.

Има дори една книга, в която се твърди, че Джони не бил загинал тогава — че надживял бившите си другари с много години и живял в разкошно имение в Мексико, където задоволявал безброй *сеньорити* с огромното си парче. В книгата пише, че старият ми приятел умрял на 20 ноември 1963 година — два ди преди Кенеди — на шейсет години и че не полицейски куршум сложил край на живота му, а най-обикновен инфаркт; че Джон Дилинджър издъхнал в леглото си.

Хубава история, ама не е вярна.

Джони изглеждаше дебел на тези снимки, защото наистина бе наддал много. Той бе от онези хора, които се тъпчат с храна, когато са нервни, а след смъртта на Джак Хамилтън в Орора, Илинойс, той чувстваше, че идва неговият ред. Каза ми го лично в онази кариера за чакъл, където погребяхме горкия Джак.

Колкото до инструмента му... е, аз познавам Джони още от изправителния дом в Пендълтън, Индиана. Виждах съм го облечен и гол и аз, Хомър ван Митър, мога да потвърдя, че беше надарен, но не чак толкова. (Мога да ви кажа кой имаше наистина голямо парче, ако искате да знаете: Док Баркър, маминото синче! Ха-ха!)

Стигнахме до белега на горната устна на Джони, онзи, който разполовява мустаците му на снимките от хладилника. Той не се вижда на останалите снимки, защото Джони го получи едва към края си. Случи се в Орора, когато Джак Хамилтън Червения береше душа. Точно тава искам да ви разкажа сега: как Джони Дилинджър получи белега на горната си устна.

* * *

Тримата с Джони и Червения Хамилтън се измъкнахме от престрелката в Литъл Боимиа през кухненските прозорци и избягахме покрай езерото, докато Първис и неговите малоумници засипваха къщата с олово откъм предния вход. Доно швабата, чиято беше постройката, да е имал застраховка! Първата кола, която ни попадна, беше на някакви дъртаци и не палеше. С втората имахме по-голям късмет — форд купе на един дърводелец, който живееше на същата улица. Джони седна зад волана и кара известно време към Сейнт Пол. След това го накарах да ми отстъпи мястото си и той се съгласи.

Пресякохме Мисисипи на трийсетина километра от Сейнт Пол и макар че всички местни ченгета бяха вдигнали на крак да дебнат така наречената „банда на Дилинджър“, мисля, че всичко щеше да се нареди по мед и масло, ако при бягството Джак Хамилтън не си беше загубил шапката. Потеше се като шопар — както винаги, когато беше нервен — и накрая се наложи да върже една дрипа, която намерихме в колата, на главата си като индианец. Точно това привлече вниманието на онези полицаи, спрели до Уисконсининската страна на Спирал Бридж и те решиха да ни огледат по-отблизо.

Тогава и тримата можехме да се простим с живото, но Джони винаги е имал дяволски късмет — поне до „Байограф“. Един камион с крави се намърда между нас и ченгетата и те не можеха да го задминат.

— Настъпи газта, Хомър! — викна ми Джони; седеше отзад и беше в рядко добро настроение, ако се съди по гласа му. — Дай жегата!

Аз увеличих скоростта и ченгетата зад камиона останаха да ни дишат прахта. Хайде, чао! Ще ви звъннем по телефона. Ха-ха!

Когато се видях, че са ни изпуснали, Джак извика:

— По-бавно бе, малоумник! Да не ни гепят за превишена скорост.

Намалих да петдесет и за петнайсет минути всичко беше тип-топ. Тъкмо говорехме за Литъл Боимиа и дали Лестър (когото всички наричаха Бебето) се е измъкнал, когато зад нас се чува гърмежи и по асфалта затракаха куршуми. Бяха онези ченгета от моста. Бяха ни настигнали и сега караха достатъчно близо зад нас, за да ни улчат в гумите — явно не бяха съвсем сигурни, че това Дилинджър.

Нямаше да се чудят дълго. Джони счупи задното стъкло и започна да стреля. Аз отново натиснах педала на газта и фордът се понесе с осемдесет, което за онези времена беше главоломна скорост. Имаше много коли, но аз задминавах, както ми падне, през канавката. На два пъти усетих как колелата от моята страна се вдигат във въздуха, но не се обърнахме. Фордовете са незаменими в такива преследвания. Веднъж Джони писа на Хенри Форд: „Когато съм във форд, всички ми дишат прахта“. Така стана и сега.

Въпреки това не се измъкнахме без поражения. Чух тракане, предното стъкло се напука и на таблото падна един куршум — сигурен съм, че беше 45-ти калибър. Приличаше на голям черен бръмбар.

Джак Хамилтън седеше до мен. Беше се навел да вдигне револвера си от пода и проверяваше барабана, когато отново чух тракане. Джак извика:

— Ох! Мамка му! Улучиха ме!

Нямам представа как куршумът е минал покрай Джони и е улучил Джак.

— Добре ли си? — изкрещях.

Стисках волана като маймуна клоун и вероятно карах като такава. Задминах един камион, като постоянно натисках клаксона, крещях на простия селяк да ми се разкара от пътя.

— Джак, добре ли си?

— Добре съм, идеално! — вика той, изважда автоматичния си пистолет и се показва навън почти до кръста.

Пред нас се влачеше някаква цистерна с мляко. Виждах шофьора в огледалото, зяпнал в нас. После погледнах Джак и видях дупката на самото му, свършено кръгла, сякаш очертана с пергел. Нямахте кръв, а само една малка черна дупка.

— Не гледай Джак, просто задмини този задник! — изкрещя Джони.

Аз го изпреварих. Отдалечихме се на неколкостотин метра от цистерната, а ченгетата все още не можеха да я задминат заради мантизелата и постоянното движение в отсрещното платно. Минахме един остър завой и за момент цистерната и полицаите се скриха от поглед. Изведнъж вдясно се показа силно бурениясал чакълест път.

— Там! — вика Джак и се отпуска на седалката.

Аз вече бях завил. Беше някакво старо шосе. Продължих стотина метра, превахме малко възвишение и се спуснахме от другата страна. Спрях пред някаква постройка на пръв поглед необитаема. Изгасих двигателя, тримата слязохме и застанахме зад колата.

— Ако се появят, ще ги посрещнем подобаващо — вика Джак. — Няма да седна на електрическия стол като Хари Пиърпонт.

Никой обаче не се появи и след десетина минути ние се върнахме на главното шосе и продължихме по него бавно и внимателно. И тогава аз забелязах нещо, дето никак не ми хареса.

— Джак — викам, — тече ти кръв от устата. Внимавай да не ти изцапа ризата.

Джак избърса уста с дебелия си палец, погледна кръвта и се обърна към мен с усмивка, която няма да забравя никога: широка и дяволски уплашена.

— Просто си прехапах бузата — вика. — Добре съм.

— Сигурен ли си? — попита Джони. — Говориш странно.

— Малко съм задъхан — отвърща Джак. Той отново прекара дебелия си палец по устата, видя, че има по-малко кръв и явно остана доволен. — Да се пръждосваме оттук.

— Карай към Спиръл Бридж, Хомър — вика Джони и аз се подчиних.

Не всичко, което се говори за Джони Дилинджър, е вярно, но той винаги успяваше да стигне до дома, дори когато вече нямаше дом, затова му имах пълно доверие.

Отново се движехме със съвършено законните и порядъчни петдесет километра в час, когато Джони видя бензиностанция и ми каза да отбия вдясно. Скоро карахме по черни пътища. Джони ме насочваше наляво или надясно, макар че пътчетата изглеждаха съвсем еднакво: само коловози между пусти ниви. Беше кално и по полето все още имаше снежни петна. От време на време някое селянче изскачаше отнякъде да ни гледа. Джак ставаше все по-тих. Попитах го как е и той отговори:

— Добре.

— Е, като стигнем, трябва някой да те види — рече Джони. — И някой да закърпи палтото ти. С тази дупка изглежда така, сякаш някой те е прострелял!

Той се засмя, аз — също. Дори Джак. Джони винаги намираще как да ни развесели.

— Не мисля, че е дълбоко — каза Джак точно когато излизахме на шосе №43. — От устата ми вече не тече кръв; гледай.

Той се обърна към Джони и му показа палеца си, върху който имаше съвсем бледо кафеникаво петно. Когато се извъртя отново напред обаче, от устата и от носа му потече кръв.

— Мисля, че е дълбоко — рече Джони. — Ще се погрижим за теб; ако все още можеш да вървиш, сигурно ще се оправяш.

— Да. Ще се оправя — прошепна Джак.

— Ще ти мине като на куче — уверих го аз.

— О, я млъквай, негодник такъв — смъмри ме той и тримата се засмяхме.

На мен много ми се смееха. Голяма веселба падаше.

Около пет минути, след като излязохме на главния път, Джак припадна. Стовари се напред и по стъклото се размаза кръв от устата му. Приличаше на петно от смачкан комар. Парцалът все още стоеше на главата на Джак, но се беше изкривил настрани. Джони го свали и избърса лицето му с него. Джак промърмори нещо и вдигна ръце, сякаш да отблъсне Джони, но ги отпусна в скута си.

— Ония ченгета сигурно са се обадили по радиостанцията — вика Джони. — Ако отидем в Сейнт Пол, свършено е с нас. Така мисля. А ти, Хомър?

— И аз. Какво ни остава? Чикаго?

— Да. Ама първо трябва да покрием тази бричка. Сигурно вече знаят номера. А и дори да не го знаеха, носи лош късмет. Урочасана е.

— Ами Джак?

— Джак ще се оправи — вика той и аз престанах да говоря по тази тема.

Спряхме на около километър по-нататък и Джони простреля предната гума на урочасания форд. През това време Джак стоеше облегнат на багажника, блед и немощен.

Когато имахме нужда от кола, намирането ѝ винаги беше моя работа.

— Шофьори, които за нищо на света не биха ни спрели, спират за теб — бе казал веднъж Джони. — Чудя се защо.

Хари Пиърмонт му отговори. Тогава все още бяхме в бандата на Пиърмонт, не в бандата на Дилинджър.

— Защото изглежда съвсем безобиден — рече той. — Кой има по-безобидна физиономия от Хомър ван Митър?

Тогава се смяхме, а сега отново всичко опираше до мен. И този път бе много важно. Въпрос на живот и смърт.

Три или четири коли ме отминаха, докато се правех, че човъркам гумата. След това мина някакъв камион, но беше прекалено бавен. Пък и в каросерията имаше някакви мъже. Шофьорът забавя и вика:

— Имаш ли нужда от помощ, амиго?

— Не — викам, — тъкмо ще ми дойде апетитът за обяд. Благодаря.

Той се ухили и продължи. Мъжете ми помахаха. Появи се друг форд. Аз размахах ръце, бях застанал така, че да видят спуканата гума. Усмивнах се. С онази голяма безобидна Хомърова усмивка.

Това помогна. Фордът спря. Вътре имаше трима: мъж, млада жена и дебело бебе. Семейство.

— Май ти е спаднала, колега — вика мъжът.

Носеше костюм и палто, чисти, направо екстра.

— Е, по-лошо ще е, ако друго ми спадне — викам.

Все още се смеехме на тази шега, сякаш не сме я чували никога, когато Джони и Джак излязоха иззад дърветата с извадени револвери.

— Само мирно, господине — вика Джак. — Никой няма да пострада.

Мъжът погледна Джак, погледна Джони, после отново Джак. Накрая погледът му пак се спря върху Джони и човекът зина. Виждам съм тази реакция хиляди пъти, но винаги ми е била забавна.

— Ти си Дилинджър! — вика той и вдига ръце.

— Радвам се да се запознаем — отвърща Джони и хваща една от вдигнатите ръце на мъжа. — Сваляй сега тези ръце.

Точно когато човекът се подчини, минаха още две-три коли — селяндури, тръгнаха за града, седнали като истукани в старите си кални седани. Ние приличахме на най-обикновени хора на пътя, канещи се да сменят гума.

Джак се пъкна в новия форд, изключи двигателя и взе ключовете. Този ден небето беше бяло като преди дъжд или сняг, но лицето на Джак бе още по-бледо.

— Как се казвате, госпожо? — попита Джак жената; тя носеше дълго сиво палто и кокетна шапчица.

— Дийли Франсис — отговаря тя; очите ѝ бяха големи и тъмни като маслини. — Това е Рой. Съпругът ми. Ще ни убие ли?

Джони я поглежда строго и вика:

— Ние сме бандата на Дилинджър, госпожо Франсис, и никога не убиваме.

Джони винаги го изтъкваше. Навремето Хари Пиърмонт му се смееше и го питаше защо си хаби думите, но мисля, че Джони бе прав. Това бе една от причините името му да се помни дълго след като онзи дребен нещастник със сламената шапка беше забравен.

— Така е — потвърди Джак. — Ние ограбваме банки, макар и не толкова често, колкото твърдят. А кой е този прекрасен младеж?

Той погъделичка бебето по гушката. То беше доста пухкавичко; приличаше на У. К. Фийлдс^[1].

— Това е Бъстър — отвърна Дийли Франсис.

— Сладур — ухили се Джак; по зъбите му имаше кръв. — На колко е? На три?

— Едва на две и половина е — заяви гордо госпожа Франсис.

— Нима?

— Да, но изглежда по-голям. Господине, добре ли сте? Страшно сте блед. И имате кръв на...

Тогава се обажда Джони:

— Джак, ще закараш ли тази в гората?

Посочи стария форд на дърводелеца.

— Разбира се.

— Със спуканата гума и така нататък?

— Разчитай на мен. Просто... ужасно съм жаден. Госпожо... госпожо Франсис, имате ли нещо за пиене?

Тя се обърна и се наведе — трудно начинание с този дундъо на ръце. Извади някакъв термос.

Покрай нас минаха още две коли. Хората отвътре ни помахаха и ние им магнахме. Аз все още се хилех с усмивката на безобидния Хомър. Тревожих се за Джак и нямах представа как още се държи на крака. Той надигна термоса. Студен чай, това имало вътре според жената, но той като че не я чу. Когато ѝ върна термоса, по страните му се стичаха сълзи. Поблагодари ѝ, а тя отново го попита дали е добре.

— Вече да — отговори Джак.

Качи се на урочасания форд и го закара в храсталака; колата се клатеше на една страна заради спуканата гума.

— Защо не простреля някоя задна гума, глупака?

Джак беше ядосан и задъхан. След като скри колата между дърветата, той се върна бавно, със сведен поглед, като старец, който внимава да не се подхлъзне на заледена улица.

— Добре — вика Джони.

Беше открил заешко краче върху ключодържателя на господин Франсис и го човъркаше по такъв начин, че веднага разбрах, че Франсис никога няма да види форда си отново.

— Така, хайде да се повозим.

Джони караше. Джак седна на предната седалка. Аз се наблъсках отзад между Франсисови и започнах да забавлявам дундъто.

— Като стигнем до следващия град — обясни Джони на Франсисови, — ще ви оставим и ще ви дадем пари да си купите билет за автобус до вашия град. Ще задържим колата. Няма да ѝ направим нищо и ако никой не стреля по нас, ще си я получите невредима. Някой ще ви се обади да ви каже къде е.

— Още нямаме телефон — отбеляза Дийли; гласът ѝ звучеше плачливо, като на една от ония жени, дето трябва да ги друсаш поне веднъж седмично, за да не им увиснат циците. — В списъка сме, но онези от телефонната служба са по-бавни от охлюви.

— Е — вика Джони, без да се притесни ни най-малко, — тогава ще се обадим на ченгетата те да ви я върнат. Ако обаче се разврякате, няма да си я получите в годно за употреба състояние.

Господин Франсис кимаше, сякаш вярваше на всяка дума. Вероятно беше така. Това бе бандата на Дилинджър все пак.

Джони отби на една бензиностанция, зареди и купи безалкохолни за всички. Джак надигна бутилката си като умиращ от жажда в пустинята, но жената не позволи на дундъто да пие. Детенцето размахваше ръчички и мрънкаше.

— Не може да пие преди обяд — обяснява тя на Джони. — Какво ви е?

Джак бе опрял глава на страничното стъкло със затворени очи. Помислих, че отново е припаднал, но той вика:

— Затвори устата на това кречетало, госпожа, да не му я затворя аз.

— Вие май забравихте в чия кола се намирате — казва нахално тя.

— Дай му да пие, кучко — вика Джони.

Все още се усмихваше, но с другата си усмивка. Тя го погледна и пребледня. И така дундъто си изпи безалкохолното, преди да е ял. Оставихме ги след трийсет километра в някакво градче и продължихме към Чикаго.

— Мъж, който търпи такава жена, заслужава награда — отбеляза Джони. — И ще си я получи.

— Тя ще извика ченгетата — вика Джак, без да отваря очи.

— Не — отсече убедено Джони. — Не й стиска.

И се оказа прав. До Чикаго видяхме само две полицейски коли, и двете се движеха в обратната посока. Дори не намалиха да ни погледнат. Колкото до Джак, не беше нужно да го гледаш, за да разбереш, че късметът все повече го изоставя. Когато стигнахме центъра, той вече бълнуваше и говореше с майка си.

— Хомър! — вика Джони, ококорен като момиче, което те сваля.

— Какво?

— Няма къде да отидем. Тук е по-зле от Сейнт Пол.

— Да идем „При Мърфи“ — предложи Джак и отвори очи. — Искам една студена бира. Умирам от жажда.

— Мърфи — вика Джони. — Идеята не е лоша.

„При Мърфи“ беше ирландска кръчма в Южния район. Талашитени маси, двама бармани, трима бодигардове, любезни момичета на бара и една стая на горния етаж, където можеш да се усамотиш с някое от тях. Отзад имаше още помещения, в които понякога се събираха вътрешни хора или отморяваха за ден-два. Той знаеше четири такива заведения в Сейнт Пол, но само едно в Чикаго. Аз спрях форда на Франсисови в близката уличка. Джони седеше отзад с бълнуващия ни приятел (все още не бяхме готови да го наречем „умиращия ни приятел“) и крепеше главата на Джак върху рамото си.

— Иди да извикаш Брайън Муни — вика ми Джони.

— Ами ако го няма?

— Тогава не знам.

— Хари! — изкрещя Джак, вероятно имаше предвид Хари Пиърмонт. — От тая курва, дето ми прати, хванах трипер!

— Хайде — вика ми Джони и погали Джак по главата като родна майка.

Брайън Муни беше вътре (отново този късмет) и ни осигури стая да пренощуваме, макар че ни изръси двеста долара — доста скъпо, кота се има предвид, че прозорецът гледаше към задната уличка, а тоалетната беше на другия край на коридора.

— Ченгетата ви търсят под дърво и камък! — вика той. — Майки Маклър щеше да ви изхвърли. На пресата и радиото само Литъл Боимиа им е в устата.

Джак седна на леглото в ъгъла, запали цигара и надигна бутилка бира. Бирата го свести и той започна да се държи почти нормално.

— Лестър измъкна ли се? — обърна се към Муни.

Аз го погледнах и видях нещо ужасно. Когато дръпнеше от цигарата, през дупката на палтото му излизаше облаче дим.

— Бебето ли? — попита Муни.

— По-добре да не те чува, че го наричаш така — ухили се Джони.

След като Джак се посвести, Джони изглеждаше в по-добро настроение, но не беше видял облачетата дим. Искаше ми се и аз да не ги бях виждал.

— Изпозастрелял е цял куп ченгета и офейкал — обясни Муни. — Е, поне едно ченге е убито, може би две. Както и да е, това само влошава нещата. Можете да останете тази нощ, но утре до обяд да ви няма.

Той излезе. Джони изчака няколко секунди, след това се изплези на вратата като малко дете. Аз се засмях — Джони винаги можеше да те развесели. Джак също се опита да се засмее, но се отказа. Прекалено много го болеше.

— Време е да свалим това палто и да видим какво е положението — каза Джони.

Това ни отне пет минути. Докато го съблечем, и тримата бяхме плувнали в пот. На четири-пет пъти се наложи да запушвам устата на Джак, за да не креци. Ръкавите ми се изцапаха с кръв.

На палтото му имаше съвсем малко петно, но бялата му риза бе станала наполовина червена, а потникът — бе прогизнал от кръв. Отляво точно под лопатката му имаше подутина с дупка по средата, като малък вулкан.

— Стига — вика през сълзи Джак. — Моля ви, стига толкова.

— Няма нищо — казва Джони и отново го погали. — Свършихме. Сега можеш да си легнеш. Поспи си. Трябва да почиваш.

— Не мога. Много боли. О, как само боли! Искам още една бира. Жаден съм. Само не й слагайте толкова много сол. Къде е Хари, къде е Чарли?

Вероятно имаше предвид Хари Пиърмонт и Чарли Маклей. Чарли, този педал, опъвал Хари и Джак още като деца.

— Пак започва — вика Джони. — Има нужда от лекар, Хомър, и ти трябва да намериш.

— За Бога, Джони, не познавам никого в този град!

— Няма значение. Знаеш какво ще стане, ако изляза аз. Ще ти напиша няколко имена и адреса.

В крайна сметка ми написа само едно име и един адрес и когато отидох там, се оказа напразно. Лекарят (шарлатанин, който правеше аборти и заличаваше кожните гънки на пръстите с киселина) се насвяткал със собствения си лаунданум и пукнал с безумна усмивка преди два месеца.

* * *

Останахме в скапаната стая в „Мърфи“ пет дни. Майки Маклър се появи и се опита да ни изгони, но Джони си поговори с него, както само той си знаеше (когато пуснеше в употреба естествения си чар, ставаше почти невъзможно да му откажеш). Освен това си плащахме. На петата нощ тарифата беше вече четиристотин и ни бе забранено да си показваме носовете навън, освен когато ходим до клозета. Никой не ни видя; доколкото ми е известно, ченгетата така и не са разбрали къде сме прекарали онези пет дни в края на април. Чудя се колко е изстискал Майки Маклър от нас — със сигурност повече от един бон. И аз не бих се съгласил на по-малко.

В крайна сметка обиколих половин дузина доктори. Никой не пожела да дойде за Джак. Полицията ни търсеше под дърво и камък. Това бяха най-кошмарните дни в живота ми и дори сега не искам да си спомням за тях. Ще кажа само, че Джони разбра как се е чувствал Исус, когато Пилат го сгащил в Гетсиманската градина.

Джак ту бълнуваше, ту възвръщаше разсъдъка си, но по-често бълнуваше. Говореше за майка си, за Хари Пиърмонт, после за Боби Кларк, един известен педал от Мичигън Сити, когото познавахме.

— Боби се опита да ме целуне — заяви една нощ Джак и продължи да го повтаря, докато започнах да си мисля, че ще полудея.

Джони не се оплакваше. Просто седеше на леглото на Джак и го галеше по главата. Беше изрязал парче от потника му около раната и постоянно я мажеше с живакохром, но кожата бе станала сивозеленикава и от дупката се носеше гадна воня. Само да се доближиш и очите ти се насълзяваха.

— Това е гангрена — каза Майки Маклъър, когато взимаше наема.
— Пътник е.

— Не е пътник — възрази Джони.

Майки се наведе, опря дебелиите си длани върху дебелиите си колене. Помириса дъха на Джак като ченге пиян шофьор, после се отдръпна.

— По-добре му намерете лекар, и то бързо. Раната смърди, това е на зле. Дъхът му също...

Майки поклати глава и излезе.

— Майната му — рече Джони и продължи да гали Джак. — Какво разбира пък той?

Джак не коментира. Той спеше. След няколко часа, когато с Джони тъкмо си бяхме легнали, Джак седна на края на леглото и забръщолевя за Хенри Клоди, тартора в Мичиган Сити. Наричахме го Аз казах Клоди, защото все разправяше: „Аз каза да направиш това, аз казах да направиш онова“. Джак крещеше, че ще пречука Клоди, ако не ни пусне да си ходим. Някой задумка по вратата и изрева да запушим устата на този.

Джони седна до Джак, заговори му и отново го успокои.

— Хомър? — вика Джак след малко.

— Да, Джак.

— Защо не направиш номера с мухите?

Изненадах се, че го помни.

— Е — викам, — с удоволствие, но тук няма мухи. Още не им е сезонът.

Джак тихо запя, с прегракнал глас:

— По някои лаят мухи, но още не кацат по мен. Нали, Чучумен?

Нямах представа кой е Чучумен, но кимнах и го потупах по рамото:

— Така е, Джак.

Около очите му имаше големи морави кръгове, по устните му бе засъхнала слюнка. Беше отслабнал. Миришеше на урина и на гангрена. Джони с нищо не показваше, че е надушил нещо лошо.

— Походи на ръце, Джон — каза Джак. — Като едно време.

— След малко — обеща Джони; наля чаша вода. — Изпий първо това. Накваси си устата. След това ще пробвам да прекося стаята на

ръце. Помниш ли как тичах на ръце в шивашката фабрика? След като притичах цялото разстояние до вратата, ме сложиха на рогозката.

— Спомням си.

Джони не ходи на ръце тази нощ. Докато приближи чашата до устата на Джак, бедният ни приятел беше заспал с глава върху рамото му.

— Ще умре — казах аз.

— Не — възрази Джони.

* * *

На следващата сутрин попитах Джони какво ще правим. Какво можем да направим.

— Маклър ми даде още едно име. Джо Моран. Маклър твърди, че бил посредник при отвличането на Бренър. Ако оправи Джак, аз съм готов да дам хилядарка.

— Имам шест стотака.

Бях готов да ги дам, но не за Джак Хамилтън. На Джак вече никакъв лекар не можеше да му помогне; имаше нужда само от свещеник. Направих го заради Джони Дилинджър.

— Благодаря, Хомър — каза той. — Ще се върна след час. Междувременно ти се грижи за детето.

Джони се шегуваше, но беше преbledнял. Знаеше, че ако Морън не ни помогне, ще трябва да се махнем от града. Щеше да се наложи да закараме Джак в Сейнт Пол. Знаехме много добре какво може да ни струва пътуването с крадения форд. Беше пролетта на 1934 година и тримата — аз, Джак и особено Джони — бяхме „опасни обществени врагове“ в списъка на Дж. Едгар Хувър.

— Е, късмет — викам. — Ще се видим във вестниците.

Той излезе. Аз закрачих напред-назад. Стаята ми бе писнала. Беше като в Мичиган Сити, дори по-зле. Защото, когато си в пандиза, нещата не могат да станат по-лоши. А докато се криеш, можеш да загазиш още повече.

Джак измърмори нещо и отново млъкна.

До леглото имаше стол с възглавничка. Взех я и седнах до Джак. Нямах да продължи дълго. А когато Джони се върне, щях просто да

му кажа, че Джак е издъхнал. Възглавничката щеше да си стои като преди на стола. Така щях само да направя услуга на Джони. Също и на Джак.

— Виждам те, Чучумен — извика Джак.

Изплаши ме до смърт.

— Джак! — казах и се облегнах небрежно на възглавницата. — Как си?

Той остана със затворени очи.

— Направи ми... номера с мухите — прошепна той и отново изгуби съзнание.

Ала се беше свестил в най-подходящия момент. Иначе Джони щеше да го завари мъртъв.

* * *

Когато се върна, Джони нахълта с гръм и трясък. Аз скочих и извадих револвера си. Той го видя и се засмя:

— Прибери това, стрелецо, и забрави всички тревоги!

— Какво става?

— Махаме се оттук, това става. — Той изглеждаше подмладен с пет години. — Страхотна новина, а?

— Да.

— Джак добре ли беше, докато ме нямаше?

— Да.

Възглавничката си лежеше на стола, с надпис: „Добре дошли в Чикаго“, избродиран отгоре.

— Някаква промяна?

— Никаква. Къде отиваме?

— В Орора. Това е малко градче недалеч оттук. Ще се настаним у Волни Дейвис и гаджето му.

Той се наведе над леглото. Червената коса на Джак, и без това рядка, бе започнала да опадва. По цялата възглавница имаше косми, наредени като ореол около бледото му лице.

— Чуваш ли бе, Джак? — вика Джони. — Търсят ни под дърво и камък, но скоро така ще се покрием, че няма как да ни намерят! Разбираш ли?

— Походи на ръце, както правеше Джони Дилинджър — рече Джак и отвори очи.

Джони се усмихна. Намигна ми и каза:

— Разбра ме. Той просто не е буден. Сещаш ли се?

— Да.

* * *

По пътя към Орора Джак седеше облегнат на стъклото; на всяка неравност главата му се заклащаше. Водеше дълги, приглушени разговори с невидими събеседници. Щом излязохме от града, двамата с Джони се принудихме да смъкнем стъклата на прозорците си, защото миризмата беше нетърпима. Плътта на Джак гниеше, но той нямаше да умре. Някои казват, че животът е крехък, но аз не го вярвам. По-добре да беше истина.

— Този доктор Моран се оказа голям плачльо — сподели Джони; градът беше останал зад нас, карахме сред гора. — Реших, че не искам такъв плачльо да лекува приятеля ми. Не исках обаче да си тръгна с празни ръце.

Джони винаги носеше един 38-калибров пистолет. Сега го измъкна от колана си и го размахва, както сигурно бе сторил пред доктор Моран.

— Викам му: „Ако не мога да взема друго от тук, докторе, ще взема живота ти.“ Той разбра, че не се шегувам, и се обади на Волни Дейвис.

Аз кимнах, сякаш името ми беше познато. По-късно научих, че Волни бил от бандата на Баркър. Беше свестен пич. Също като Док Баркър. А и гаджето на Волни бе сваяна; наричаха я Зайка. Този прякор ѝ беше излязъл, защото няколко пъти бягала от затвора. Първокласно маце. Тя поне се опита да помогне на бедния стар Джак. Никой друг не си мърдаше пръста — никой от онези шарлатани, най-малкото доктор Джоузеф Моран Плачълото.

Бандата Баркър се бе разтурила заради едно провалено отвличане. Мамчето на Док се беше покрила чак във Флорида. Скривалището в Орора не представляваше нищо особено — четири стаи без електричество, външен клозет, — но не можеше да се

сравнява с мизерията в „Мърфи“. Пък и както вече споменах, гаджето на Волни поне се опита да направи нещо. Това стана на втората ни вечер там.

Тя нареди керосинови лампи около леглото, след това стерилизира един нож във вряща вода.

— Ако на някого му се додрайфа, да стиска, докато свърша.

— Ще се справим — рече Джони. — Нали, Хомър?

Аз кимнах, но ми прилошаваше още преди да е започнала. Джак лежеше по корем с извита настрани глава, бълнуваше. Струваше ми се, че никога не спира да бърбори. Където и да се намираше, все виждаше някакви въображаеми хора.

— Дано — измърмори тя, — защото започна ли, няма връщане.

Погледна Док и Волни, които стояха при вратата.

— Хайде, махай се, плешо — обърна се към Док, — вземи и вожда.

Волни Дейвис нямаше нищо индианско, но го майтапеха, защото беше роден в Чероки Нейшън. Лежал три години, задето откраднал чифт обувки, и така влязъл в престъпния свят.

Волни и Док излязоха. Когато затвориха вратата, Зайка обърна Джак и му направи Х-образен разрез. Не можех да гледам. Добре, че държах краката на Джак. Джони седеше до главата му и се опитваше да го успокоява. Когато Джак запищя, той затисна главата му с една кърпа и кимна на Зайка да продължава. През цялото време го галеше, повтаряше му да не се притеснява и че всичко ще се оправи.

Тая Зайка. Наричат жените „слабия пол“, ама в нея нямаше нищо слабо. Ръцете ѝ не трепнаха ни веднъж. От разреза изтичаше кръв, част от нея — черна и полусъсирена. Тя заби ножа по-дълбоко и тогава потече гной. Повечето беше бяла, но имаше и големи зелени повлекла, приличащи на сополи. Отврат. Когато се стигна до белия дроб обаче, вонята стана хиляди пъти по-непоносима. Дори по време на нападенията с отровни газове във Франция сигурно е било по-добре.

Джак едва дишаше. От гърлото и от дупката на гърба му се чуваше хриптене.

— Побързай — вика Джони. — Течността ще му запуши трахеята.

— Не ме учи, хубавецо. Куршумът е в белия дроб. Ти само го дръж.

Джак не се мятеше много. Беше твърде немощен. Хриповете му постепенно отслабваха. С всички тези лампи около леглото бе страшна жега, а вонята на керосин беше почти толкова гадна колкото тази от гангрена. Съжалих, че не сме отворили прозореца, преди да започнем, но вече беше късно.

Зайка имаше пинсети, но те не влизаха в дупката.

— Мамка му! — изруга тя.

Хвърли ги и бръкна с пръсти в кървавата дупка, затършува, докато напипа куршума. Извади го и го хвърли на пода. Джони понечи да се наведе, но тя го сръза:

— После ще си вземеш сувенира, хубавецо. Сега просто дръж.

Набута няколко марли върху кървавата каша, която бе сътворила.

Джони вдигна кърпата и надникна под нея.

— За нула време стана — рече с усмивка. — Старият Червен Хамилтън май малко посиня.

На вѐн някаква кола влезе в двора. Можеше да са ченгетата, но нямаше какво да се прави.

— Стискай това — нареди тя и ми посочи дупката с марлята вътре. — Не съм голяма шивачка, но ще се опитам да го закърпя криво-ляво.

Аз не исках да пипам никъде в близост до дупката, но не можех да ѝ откажа. Стиснах кожата и отвътре потече водниста гной. Стомахът ми се сви и започна да къркори. Нямаше как да го спра.

— Хайде — рече тя със странна усмивка, — Ако си достатъчно куражлия да дръпнеш спусъка, трябва да се справиш с тази дупчица.

Тя наистина го заши криво-ляво, прокарваше иглата през самата кожа. След първите два бода, вече не можех да гледам.

— Благодаря — рече накрая Джони. — Ще съм ти задължен за това.

— Не се надявай много. Вероятността да се оправи е не повече от едно на два̀сет.

— Ще се оправи — заяви уверено той.

В този момент Док и Волни нахълтаха. С тях влезе и един член на бандата им — Бъстър Дагс или Драгс, не помня. Както и да е, той беше говорил по телефона и каза, че ченгетата в Чикаго се разшетали, арестували всеки, който би могъл да е свързан с отвличането на Бремър, което бе последният голям удар на Баркървата банда. Един от

задържаните бил Джон Дж. Маклафлин Шефа, голяма клечка в Чикагската политическа машина. Арестували и доктор Джоузеф Моран, известен още като Плачльото.

— Моран ще ни издаде — вика Волни.

— Може да не е вярно — отбеляза Джони; Джак беше в безсъзнание, косата му лежеше върху възглавницата като парченца медена тел. — Може да е само слух.

— Източникът ми е сигурен — намеси се Бъстър. — Каза ми го самият Тими О'Ший.

— Какъв е този Тими О'Ший, бе? Да не бърше задника на папата?

— Племенник е на Моран — отвърна Док и това сложи край на спора.

— Знам какво си мислиш, хубавецо — вика Зайка на Джони. — Ако сложите този пич в колата и го кандилкате до Сейнт Пол, до сутринта ще е труп.

— Можете да го оставите — предложи Волни. — Ако ченгетата цъфнат, ще се погрижат за него.

По лицето на Джони се стичаше пот. Изглеждаше уморен, но се усмихваше. Той винаги намираще сили да се усмихне.

— Да, ще се погрижат — вика, — ама няма да го закарат в болницата. Най-вероятно да сложат възглавницата на лицето му и някой ще настани задника си отгоре.

Това ме стресна, сецате се защо.

— Е, решавайте — вика Бъстър, — защото до сутринта тази барака ще е обградена. Аз се махам.

— Махайте се. Ти също, Хомър. Аз ще остана с Джак.

— Мамка му — вика Док. — И аз оставам.

— Защо не? — съгласи се Дейвис.

Бъстър Дагс или Драгс ги изглежда, сякаш бяха луди, но знаете ли какво? Това изобщо не ме изненадваше. Просто Джони действаше така на хората.

— И аз оставам — викам.

— Е, аз пък се махам — казва Бъстър.

— Чудесно — вика Док. — Вземи и Зайка.

— Няма начин — тросва се тя. — Точно сега смятам да сготвя нещо.

— Да не си изкукала? — пита я Док. — Един часа през нощта е, а ти си с кръв до лактите.

— Не ми пука колко е часът, а кръвта ще се измие. Смятам да ви приготвя най-вкусната закуска, която някога сте яли: яйца, бекон, бисквити, бульон, миш-маш.

— Обичам те, омъжи се за мен — вика Джони и всички се засмяхме.

— По дяволите — изсумтя Бъстър. — Ако има закуска, и аз оставам.

Така всички останахме в Орора, готови да умрем заради един човек, който (независимо дали на Джони му харесваше или не) вече беше пътник. Барикадирахме предната врата с един диван и няколко стола, задната затиснахме с газовата печка, която така и така не работеше. Можехме да използваме само тази на дърва. Двамата с Джони взехме оръжията си от форда, а Док свали няколко от тавана, а също сандък с гранати, миномет и сандък с мини. Обзалагам се, че в този район и военните не разполагаха с толкова снаряжение. Ха-ха!

— Добре, не ме интересува колко ще пречукаме, стига Мелвин Първис да е сред тях — изръмжа по едно време Док.

Когато Зайка сложи манджата на масата, вероятно и местните селяни сядаха да закусват. Дежурехме на смени. Веднъж Бъстър вдигна тревога и всички скочихме, но се оказа просто някаква цистерна с мляко. Ченгетата така и не се появи. Може да го отдадете на невярна информация, но аз мисля, че си беше чист Джон-Дилинджърров късмет.

Междувременно състоянието на Джак се влошаваше. Следобед на следващия ден дори Джони осъзна, че той няма да живее, макар че за нищо на света не искаше да го признае. На мен ми беше жал за жената. Зайка видя, че между шевовете се процежда гной, и заплака. Направо се обливаше в сълзи. Ще кажеш, че е познавала Джак Хамилтън цял живот.

— Няма нищо — успокой я Джони. — Горе главата, красавице. Ти направи каквото можеш. Освен това още има надежда.

— Това е, защото извадих куршума с пръсти. Не биваше да го правя. Знаех си.

— Не — викам аз, — не е за това. Гангрената е виновна. Тя вече беше започнала.

— Глупости — сряза ме Джони. — Инфекция може би, но не гангрена. Няма никаква гангрена.

Гнойта вонеше. Всичко беше ясно.

Джони добави, без да сваля поглед от мен:

— Помниш ли как те наричаше Хари в Пендълтън?

Кимнах. Хари Пиърмонт и Джони бяха първи приятели, но Хари никак не ме харесваше. Ако не беше Джони, той никога нямаше да ме вземе в бандата, която тогава се казваше „бандата на Пиърмонт“. Хари ме смяташе за глупак. Това също Джони никога нямаше да го признае или да го обсъжда. Той искаше всички да са приятели.

— Излез и хвани няколко тлъсти мухи — вика, — както правеше в Пендълтън. Няколко стари дебели мухи.

Когато го каза, разбрах, че най-после е осъзнал, че с Джек е свършено.

Мухльото, така ме наричаше Хари Пиърмонт в Пендълтън, когато бяхме още деца и аз плачех, преди да заспя, покрил глава с възглавницата, за да не ме чуят надзирателите. Е, в крайна сметка Хари седна на електрическия стол в Охайо, така че явно не съм бил единствения глупак.

Зайка беше в кухнята, режеше зеленчуци за вечеря. Нещо къкреше на печката. Попитах я дали има конец и тя ми отвърна, че много добре знам, че има; не съм ли гледал, докато е шила приятеля ми? Да, отвърнах аз, ама исках бял, не черен. Трябвах ми шест парчета. Разпънах педя, за да покажа колко дълги. Тя поиска да разбере за какво са ми. Казах ѝ, ако е любопитна, да наблюдава през прозореца над мивката.

— Там е само клозетът — вика тя. — Не ме интересуват естествените ти нужди, Ван Митър.

На вратата на килера висеше торба. Тя се разрови в нея и намери макара с бял конец. Отрязва ми шест парчета. Благодарих ѝ и я попитах дали има лепенки. Тя извади от чекмеджето до умивалника — там ги държала, защото все се порязвала. Взех една и излязох.

* * *

Попаднах в Пендълтън за джебчийство на Нюйоркската Централна гара с онзи същия Чарли Маклей (светът е малък, а?). Както и да е, тъй като лошите момчета не бива да стоят без работа изправителният дом в Пендълтън, Индиана, осигуряваше безброй занимания. Имаше пералня, дърводелска работилница и фабрика за дрехи предимно за надзирателите от системата за лишаване от свобода в Индиана. Някои я наричаха шивашка, други — шивашка фабрика. Падна ми се да работя там и така се запознах с Джони и Хари Пиърмонт. Двата никога нямаха проблем с нормите, но на мен често ми се случваше да съм с десет ризи или пет панталона по-малко в края на работния ден. Затова редовно ме наказваха. Надзирателите мислеха, че става така, защото все се правех на смешен. Същото смяташе и Хари. Всъщност бях несръчен и бавен — Джони явно го беше разбрал. Именно затова ме взеха.

Ако не изпълниш нормата, трябваше да прекараш целия следващ ден в сградата на охраната. Там имаше квадратна рогозка, петдесетина сантиметра от всяка страна. Караха те да свалиш всички дрехи освен чорапите и да стоиш върху нея цял ден. Ако стъпиш извън рогозката веднъж, дръпваха ти як пердах по голия задник. Ако стъпиш навън втори път, един надзирател те държеше, докато друг те оправя. Третото стъпване се наказваше с една седмица изолация. Можеш да пиеш колкото си искаш вода, но това беше уловката, защото имаше право само на едно ходене до тоалетната на ден. Ако те хванат, че по крачола ти тече урина, следваше пердах.

Голяма скука. Скука в Пендълтън, скука в Мичиган Сити, юношеския затвор на Аз казах. Някои момчета си разказваха някои неща. Други пееха. Някои правеха списъци на всички жени, които ще изчукат, когато излязат.

Аз пък се научих да ловя мухи с ласо.

* * *

Клозетът е дяволски добро място за ловене на мухи. Аз заех позиция пред вратата и започнах да правя примки от конците. След това не ми оставаше нищо друго, освен да стоя неподвижно. Това умение съм усвоил на рогозката и никога няма да го забравя.

Не се наложи да чакам дълго. В началото на май мухите вече са излезли и са доста бавни. А ако някой си мисли, че е невъзможно да хванеш с ласо домашна муха... е, да опита някой път с комари.

След три опита и вече хванах една. Това не беше нищо; на рогозката понякога отиваше половината сутрин, докато уловя първата. Когато я гепих, Зайка изкрещя:

— Какво, за Бога, правиш? Магии ли?

Отдалеч наистина изглеждаше на магия. Представете си как съм изглеждал от двайсет метра: един мъж стои пред вратата на клозета и замята малко ласо от конец — в нищото, доколкото се вижда от това разстояние, — но вместо да падне на земята, конецът се понася във въздуха! Беше се закачил за една доста тлъста муха. Джони щеше да я види, но Зайка нямаше неговото зрение.

Аз хванах края на конца и го закрепих за дръжката на вратата с лепенката. Започнах да дебна следващата. После трета. Зайка излезе да погледа по-отблизо. Казах ѝ, че може да остане, ако мирува. Тя опита, но не ѝ се удаваше особено да стои неподвижно, и накрая ѝ рекох, че ми плаши дивеча, и я отпратих.

Стоях пред клозета час и половина — достатъчно дълго, та миризмата вече да не ми прави впечатление. След това започна да ми става студено, а и мухите бяха тромави. Хванах пет. По Пендълтънските стандарти това беше цяло ято, макар и не чак толкова богат улов за човек, застанал пред кенеф. Както и да е, внесох ги вътре, преди да стане твърде студено, за да летят.

Когато влязох бавно в кухнята, Док, Волни и Зайка се засмяха и заръкопляскаха. Джак лежеше в една стая в другия край на къщата, там беше тъмно. Затова бях поискал бял конец, а не черен. Изглеждах така, сякаш нося невидими балони. С тази разлика, че бръмченето на мухите се чуваше — бяха полудели от ужас, като всяко друго същество, когато изведнъж се окаже вързано.

— Проклет да съм — вика Док Баркър. — Наистина, Хомър. Два пъти проклет. Къде научи това?

— В изправителния дом в Пендълтън.

— Кой те научи?

— Никой. Просто веднъж го направих.

— Защо конците не се оплитат? — попита Волни.

Очите му бяха станали големи като паници. Страшно се забавлявах от това, честно.

— Не знам — викам. — Всяка лети встрани от другите, никога не си пресичат пътя. Природен феномен.

— Хомър! — вика Джони от другата стая. — Ако си ги хванал, идвай!

Аз прекосих кухнята като опитен мухокаубой; Зайка докосна ръката ми:

— Внимавай. Приятелят ти си отива, а другият ти приятел е побеснял. Ще се оправи... след това... но точно сега е опасен.

Знаех по-добре от нея. Когато си наумеше нещо, Джони обикновено го постигаше. Не и този път.

Джак беше подпрял глава на възглавницата и макар че лицето му беше бяло като хартия, той отново бе с всичкия си. Така ставаше понякога преди самия край.

— Хомър! — вика той бодро.

Сетне вижда конците и почва да се смее. Смехът му беше писклив, с леко свистене и той почти веднага се закашля. Продължи да се смее и да кашля. От устата му се разхвърчаха пръски кръв — някои изцапаха конците ми.

— Също като в Мичиган Сити! — вика той и вдига весело крак.

От устата му потече още кръв, покапа по потника му.

— Като в добрите стари имена!

Той отново се закашля.

Джони изглеждаше ужасно. Разбрах, че иска да се махнем от стаята, преди Джак да се е пръснал от смях; в същото време знаеше, че няма никакво значение, че по този начин той ще умре щастлив, загледан в няколко вързани мухи.

— Джак — викам, — не се движи толкова.

— Абе добре съм — хили са той. — Я ги дай насама! Дай да ги видя!

Но преди да продължи, отново се закашля, сви рязко крака; отдолу чаршафът беше изцапан с кръв.

Погледнах Джони и той кимна. Беше се примирил. Даде ми знак да се приближа. Аз отидох при него бавно, без да пускам конците, носещи се в полумрака сякаш сами. Джак се забавляваше твърде много, за да разбере, че това са последните му мигове.

— Пусни ги — вика едва разбираемо с гъргорещ глас. — Помня...

И аз изпълних желанието му. Пуснах конците. За секунда-две те останаха заедно, залепени една за друга от потта ми, после се разделиха, понесоха се изпънати вертикално из стаята. Изведнъж си представих Джак насред улицата след грабежа на банката в Мейсън Сити. Как стреля, за да прикрива мен, Джони и Лестър, докато отвеждахме заложниците към колата. Навсякъде хвърчаха куршуми и макар че беше ранен, той изглеждаше безсмъртен. Сега лежеше със свити колене върху окървавения чаршаф.

— Боже, я ги виж — вика и гледа в захлас конците във въздуха.

— Това не е нищо — обажда се Джони. — Я гледай сега.

Той направи една крачка към вратата и се наведе. Усмиваше се, но това беше най-тъжната усмивка, която съм виждал в живота си. Правехме всичко, което бе по силите ни; не можехме да му помогнем с друго, нали?

— Помниш ли как вървах на ръце в шивашката фабрика?

— Да, никога няма да го заправя!

— Дами и господа! На сцената излиза невероятният Джон Хърбърт Дилинджър!

Произнесе „дж“-то натъртено, като някой дядка, както самия той говореше, преди да стане известен. След това плесна веднъж и застана на ръце. Като истински акробат. Панталоните му се свлякоха на коленете, отдолу се показаха горната част на чорапите и прасците му. От джоба му изпаднаха монети и зазвъняха по пода. Той тръгна така из стаята и запя с все сила:

— Тралалалала, бум, тряс, ха-ха!

Ключовете на крадения форд също изпаднаха. Джак се кикотеше дрезгаво — сякаш имаше грип, — Док Баркър, Зайка и Волни, скупчени на вратата, също се смееха. Зайка заръкопляска и извика:

— Браво! Бис!

Над главата ми белите конци още летяха. Смеех се с останалите, сетне предусетих какво ще стане и млъкнах.

— Джони! — изкрещях. — Джони, внимавай, пистолетът! Внимавай!

Проклетият пистолет, който винаги стоеше затъкнат в колана му, започваше да се изхлузва.

— А?

в този момент пистолетът падна върху ключовете и изгърмя. Трийсет и осми калибър не гърмят особено силно, но в тази малка стая беше достатъчно. Пред дулото му проблесна искра. Док изкрещя, Зайка изпищя. Джони не издаде звук, просто се прекатури през глава и падна по корем. Краката му се стовариха с трясък. Аз изтичах при него между летящите конци.

Отначало помислих, че е умрял, защото когато го обърнах, по устата и бузата му имаше кръв. Той обаче седна, избърса лицето си и ме погледна.

— Мамка му, Хомър, прострелях ли се? — вика Джони.

— Мисля, че да.

— Сериозно ли е?

Преди да успея да отговоря, Зайка ме бутна встрани и изтри кръвта с престилката си. Спря поглед върху него за секунда-две, после вика:

— Нищо ти няма. Само драскотина.

По-късно, докато го мажехме с йод, видяхме, че има две драскотини. Куршумът бе разранил горната му устна и бе одраскал лицето му при слепоочието, точно до окото. Преди да се забие в тавана, беше улучил една от мухите ми. Знам, че не е за вярване, но е самата истина, кълна се. Белият конец лежеше на пода, а от мухата бяха останали само два крака.

— Джони? — вика Док. — Има лоша вест за теб, приятелю.

Не се налагаше да ни я казва. Джак беше издъхнал, докато сме се занимавали с Джони.

* * *

Док ни каза да закараме трупа в една кариера за чакъл на няколко километра от града. Зайка бръкна под мивката и извади бутилка със сода каустик.

— Нали знаете какво да правите? — попита.

— Да. — отвърна Джони.

Беше се сложил лепенка на горната устна, върху мястото, където никога вече нямаше да му пораснат косми. Беше неспокоен и все

отбягваше погледа ѝ.

— Погрижи се да го направи, Хомър — рече тя и махна към стаята, където лежеше Джак, увит в кървавия чаршаф. — Ако го намерят и го идентифицират, преди да сте офейкали, ще загазите още повече. Може би и ние.

— Вие ни приехте, когато никой не ни искаше — успокои я Джони. — Няма да съжалявате.

Тя се усмихна. Почти всяка жена се влюбваше в Джони. Бях си помислил, че тази ще е изключение, защото се държеше толкова делово, но сега видях, че не е. Правеше се на много заета, защото знаеше, че не представлява нищо особено. Пък и когато наоколо има въоръжени мъже, никоя разумна жена няма да създава неприятности.

— Като се върнете, нас няма да ни има — вика Волни. — Мамчето все разправя за Флорида, хвърлила е око на някаква барака в Лейк Уеър...

— Я млъквай бе, Вол — срязва го Док и го сръга в ребрата.

— Както и да е, отиваме там — продължи Волни, като разтъркваше удареното място. — Вие също трябва да се покриете. Взимайте си багажа. Изобщо не си помисляйте да се върнете. Нещата могат да се променят за минути.

— Добре — вика Джони.

— Поне умря щастлив — отбеляза Волни. — Смееше се.

Аз запазих мълчание. Едва сега започнах да осъзнавам, че Червения Хамилтън, моят стар боен другар, наистина е мъртъв. Това страшно ме натъжи. За да се разсея, се замислих как куршумът само бе лизнал лицето на Джони (и беше убил мухата вместо него). Това обаче не ме успокояваше, а ме караше да се чувствам по-зле. Док стисна ръката ми, после тази на Джони. Изглеждаше блед и мрачен.

— Наистина не знам как стигнахме до тук — рече. — Като малък исках да стана машинист.

— Е, ще ти кажа нещо — успокои го Джони. — Не трябва да се тревожим за това. Накрая Господ ще сложи всичко в ред.

* * *

Пригответихме Джак за последното му пътуване, увихме го в кървавия чаршаф и го набутахме на задната седалка на крадения форд. Джони закара колата до кариерата по разнебитения път. (Когато се стигне до черни пътища, предпочитам самолет пред форд.) Изгаси двигателя, докосна лепенката на горната си устна и рече:

— Днес късметът ми свърши, Хомър. Скоро ще ме пипнат.

— Не говори така.

— Защо не? Това е самата истина.

Небето беше бяло, канеше се да вали. Очакваше ни шофиране през кал и локви до Чикаго. (Джони беше решил да се върнем там, защото федералните щяха да ни очакват в Сейнт Пол.) Някъде наблизно грачеха гарги. Единственият друг звук бе тракането на изстиващия двигател. Не можех да отместя поглед от трупа на задната седалка. Лактите и коленете издуваха чаршафа; там, където се беше превил, докато се хилеше и кашляше преди края, имаше червени петна.

— Виж това, Хомър — вика Джони и сочи пистолета на колана си.

Вдигна ключодържателя на господин Франсис. Освен този за форда имаше още четири-пет ключа. И онова заешко краче за късмет.

— Ръкохватката на пистолета се удари в това, когато падна — каза той. — Удари се в най-силния ми талисман. Сега късметът ми е свършил. Помогни ми.

Избутахме Джак от колата. След това Джони взе бутилката със содата. На етикета имаше голям черен череп с кръстосани кости.

Джони коленичи и дръпна чаршафа.

— Вземи му пръстените — нареди и аз ги свалих.

Джони ги прибра в джоба си. В Калюмет Сити ги продадохме за четирийсет и пет долара, макар че Джони се кълнеше, че единият имал истински диамант.

— Сега вдигни ръцете му.

Направих го и Джони капна малко сода върху всеки пръст. Така нямаше да могат да му свалят отпечатъците. След това се наведе и целуна Джак по челото.

— Отвратително е, Червен, но знам, че на мое място и ти би направил същото.

След това заля лицето на Джак със содата. Кожата засъска, започна да изпуска мехурчета и стана свършено бяла. Когато започна

да разяжда затворените клепачи, аз се извърнах. Разбира се, от труда ни нямаше никаква полза; някакъв селянин намерил трупа, когато отишъл да товари чакъл. Бездомни кучета били разровили камъните, с които го бяхме затрупали, и ръфали ръцете и лицето му. Колкото до останалата част от него, по тялото му имаше достатъчно белези, та ченгетата да го идентифицират като Джак Хамилтън.

Така се изпари късметът на Джони. Оттогава до деня, в който Първис и приятелчетата му го застреляха при „Байограф“, каквото и да правеше, все не му вървеше. Мажеше ли в онази нощ просто да вдигне ръце и да се предаде? Бих казал не. Първис го искаше мъртъв на всяка цена. Точно за това федералните не бяха уведомили Чикагската полиция, че Джони е в града.

* * *

Никога няма да забравя как се смя Джак, когато му занесохме онези мухи на конци. Той беше добряк. Повечето от тях бяха такива — добри момчета, които са сбъркали работата. Джони беше най-печеният. Не мога да си представя по-верен приятел. След това ограбихме още една банка, „Мърчант Нашънал“ в Саут Бенд, Индиана. Лестър Нелсън също участва. Когато офейкахме, върху нас се сипеше дъжд от олово, но все пак се измъкнахме. Ама за какво? Бяхме очаквали повече от сто бона, достатъчно, за да избягаме в Мексико и да живеем като царе. А взехме някакви си пършиви дващест хиляди, повечето на монети и смачкани еднодоларови банкноти.

Накрая Господ поставя всичко в ред, това бе казал Джони на Док Баркър, преди да се разделим. Аз съм християнин (е, признавам, че малко съм кривнал от правия път) и вярвам в едно нещо: всеки има своята съдба, но това е без значение. За Господ всички ние сме мухи на конци, важното е колко радост ще донесеш през живота си. За последен път видях Джони Дилинджър в Чикаго и той ме разсмя с някаква шега. Това ми стига.

* * *

Като малък жадно четях за бандитите от времето на Голямата депресия. Вероятно интересът ми е бил породен от забележителния „Бони и Клайд“ на Артър Пен. През пролетта на 2000 година отново четях „Ерата на Дилинджър“ — книгата на Джон Толанд за този исторически период. Особено ме впечатли разказът как Дилинджъровата дясна ръка, Хомър ван Митър, се научил да лови мухи с конец в изправителния дом в Пендълтън. Мъчителната смърт на Джек Хамилтън Червения е документиран факт. Историята за случилото се в тайната квартира на Док Баркър, разбира се, е чиста измислица... или мит, ако така ви харесва повече. На мен ми харесва.

---

[1] Американски комедиен актьор. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.